

„Heb medelijden, ontferm u, want Gij zijt gekomen, niet om te verderven, maar om te genezen! Herstel de kinderen in hunne gedaante!” En toen zegde Jezus: „Kom bij, knapen, we gaan samen spelen”. En terstond zijn de bokjes weer in kinderen veranderd.

Zekeren dag moest Jezus voor zijne moeder water halen met eene kruik, maar er was zooveel gedrum van volk bij de bron dat de kruik gebroken gerocht. Jezus had echter niet te verletten, hij hield zijne voorschoot open, liet ze vol water loopen en bracht alzoo het water naar huis. Toen zijne moeder dit zag, kuste zij hem en bewaarde in haar binnenste de geheimvolle zaken die hij uitwerkte. Maar als Jezus nu zeven jaren oud geworden was, moest hij beginnen werken met zijn vader. Terwijl Jozef koorn zaaide, nam Jezus een zaadje uit den zak en plantte het in zijn eigen hovetje, in een hoek van den lochting, en als de oogsttijd nu aanbrak, kwam er van dat ééne zaadje honderd maten koorn. Jezus riep toen de arme menschen van Nazareth bij en ze mochten al het koorn van den dorschvloer opscheppen en meedragen.

Ondertusschen was Sint-Jozef bezig in zijn werkwinkel en timmerde ploegen en gareelen voor ossen, en ook woontenten, want Jozef onderhield zijn leven door 't werk zijner handen; hij zocht nooit, nietsdoende, door andermans arbeid te leven. Hij nam nu ook overal zijn zoontje mede waar hij uitging om te werken bij de menschen, om deuren, banken, koffers en tafels te maken. Want, onder ons gezegd, was Jozef maar een boerentimmerman, een karrelapper gelijk het heet, en enkel bekwaam voor grof werk. Alzoo gebeurde het dat hij heel verlegen stond toen een rijke heer bij Jozef kwam en hem vroeg een heel schoon bed te maken van zes ellen. Dat bed bracht Jozef veel hoofdbrake mede, en voornamelijk toen hij zag en gewaarwerd dat de voorste plank der sponde korter gezaagd was dan de achterste, en niet wist hoe het verbrodde werk weer goed te maken. Doch de kleine Jezus zegde: „Vader, houd de twee planken al uwen kant gelijkig.” Jozef deed dit en Jezus ging aan 't ander uiteind, greep de kortste plank vast en rekte ze uit alsof 't een kouse ware, tot ze even lang werd als de andere. Jozef stond verbaasd en zegde: „Wat ben ik gelukkig dat God mij dit kind verleend heeft.”

Zekeren avond, na 't werk, dat Jozef en Maria buiten aan de deur de koelte zochten, waren zij er over bezig dat hun zoon bijna volwassen, niet zonder de kennis der letters blijven mocht. Zij besloten derhalve Jezus bij een anderen meester op school te zenden. De meester wien Jozef daarover aansprak, zegde: „Ik zal uw zoontje eerst de Grieksche letters leeren en daarna de Hebreuwsche.” Die meester immers had gehoord van de bekwaamheid van den nieuwen leerling en was een beetje op zijn ongemak. Niettemin schreef hij het Abc op de plank en zegde de letters voor. Jezus liet hem begaan. Eindelijk zegde hij: „Indien gij een meester zijt, en de